

„Milostivi gospod, draga gospá, oh veselja! — Blagor meni, ubozemu siromaku! — Prišel je — prišel je!“ tako vpije stari sluga Matija ter se zalétuje po sobi in vesele solze mu deró iz očíj.

„Nu, kaj je, kaj je, Matija! povédi kaj je?“ vpraša gospod Blázevič ter naglo vstane izza mize. A zdajci se vrata odpró in v sobo stopi mlad, lep človek.

„Oh, Branimir! moje preljubo dete!“ zavpijeta oča in mati ter objameta čverstega sina, poljublja ga, da se nij bilo iztergati jima iz rok. Vse je molčalo, samo vesela otročiča sta skakala po sobi ter s tem kazala veselje.

„Oča nebeski, hvala ti bodi! Upanje, s katerim si me navdehnil, ko sem klečó molil v tvojem svetem hramu, izpolnilo se je. Oh, preljubi moj sin, pogledi srečnega očeta in srečno mater! tako reče stari odvetnik in k sercu prižema sina. Dolgo so se poljubljáli, ter naposled zadovoljni in veseli posédli okolo mize. Presrečnima roditeljema lice od veselja žarí, vedno gledata preljubega sina, o katerem sta mislila, da je uže davno mertev. Stari odvetnik prime Mirka za roko ter mu veselo reče:

„Óna tvoja nedolžna molitvica, s katero si včeraj mene blagoslavljal, potolažila je starega očeta in zaželeni blagoslov počiva uže tukaj na mojem serci. Srečen človek, za katerega molijo nedolžni otroci! — Nu, preljubi sin, povédi nama, zakaj si naju tako mučil, ter ne poslal niti najmanjšega poročila o sebi? A ne, ne; jutri nama to povédi; nocej se nam je radovati rojstva Jezusovega. Oh, kolike nama sreče! Z rojstvom Odrešenikovim je prišla v našo hižo zopet sreča in zadovoljnost.“

Roditelja se s hvaležnim očesom ozreta k nebu, a na ljubljenih persih jima sloní veseli in radostni sin Branimir. Z jutranjo zôro je v hiži starega Blázeviča napočil presrečen dan rojstva Jezusovega, dan veselja nedolžnih otrok, sveti dan — božič!

O B o ž i č i .

Otročiči! sem hitíte

K jáselcam, kjer božji sin

Rôjen je, ter ga čestíte

Vsi iz serčnih globočin.

Stéza dete k vam ročci,

Ko igra nasméh sladák

Na njegovem božjem lici;

Naj klečé ga môli vsak!

Zíbel mu je v jaslih slama

In odeja zimski mraz,

Vol, oslèk mu pred nogáma

Dihata gorkó v obraz.

K jáselcam vsi poklekníte,

Vbožen je nebéski sin,

Pójte mu ter ga slavíte

Vsi iz serčnih globočin:

„Vedno tebi čast in slavo

Naj vesoljni svet glásí;

Ti ustvaril si naravo,

Rod Adamov rešil tí!“

Fr. Šetina.